

Cimboron

TÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA
Főszerkesztő: BENEDEK ELEK.

1924
november
23

Ara Romániában 6 L, Csehszlovákiában 2 cK, Jugoszláviában 4 dinár.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

1984
NOVEMBER
23

GIMBORÁ

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

**Röf-röf anyó és népes családjá
Az ebédet szivszorongva várja.**

Emlékül egy leánykának.

Írta: DSIDA JENŐ.

Megkértél: irjak emlékül néhány sort
S oktassalak valami bölcseségre!

Mondd: honnan vegyem én a bölcseséget,
Mikor utána égön epedett
Már annyi ezred annyi milliárdja,
S színes szavaknál nem lelt egyebet?

Jaj, mit irjak neked?

Azt irjam, hogy a bölcsesség
A szenvedés, a bánat?
Hogy szépség nélkül nincs boldogság
És nincs szépség, ahol az ember
A fájdalomtól menten állhat?

Azt irjam, hogy a bölcsesség
A nyugodt semmibe-vevés,
Nevetve-eltürése minden sebnek,
Bár mélyre vág a kés?

Vagy irjam, hogy a bölcsesség
Nyugodt várása a titkos jövőnek,
S míg mögöttünk az évek egyre nőnek,
Fontoljuk meg, hogy nemsokára

Minden, amit most valaminek látunk,
Szétfoszlik, semmivé lesz!...?

Hogy elmulik a föld, a gond, a vágy,
A csók, a bú, a sirás és irás,
És minden akarás,
Amint széjjelpattan minden buborék?

Melyiket irjam?
Melyiket mondjam? Itéljen az ég!

Te pedig addig ne vágyjál írásra,
Csak olvasd a papírt,
A szűz, fehér papírt,
Amelyre még por nem szállt,
És kéz nem irt!
... Hidd el nekem:
Az ő beszédével
Sok bölcs igéje fel nem ér.

Ha bölcseségre vágyol,
Maradj te is fehér, fehér!...

(Szatmár, 1924. május 3.)

Sugárka és Csöppike

(Két tündérgyerek története.)

— Elmeséli: Szondy György.

IV.

Ostromolják a várat.

Jól ment sora Feketeváros lakóinak, mióta a két tündérkét vendégül látták. Künn az erdőn pusztított a Nyár hadserege Kánikula herceg vezetésével. Elaszaltak a füvet, leperzselték a leveleket az aranynyilas tündérek. Fellegnek, esőnek híre-hamva sem volt. Tikkadtan, porbafultan pihegett az egész vidék.

Feketeváros környéke zölden, virágdiszben pompázott most is. A domocskán magasra emelte fejét a fű, ibolya, nefelejts, harangvirág nyitott körülötte. Még a fák is jobbkedvűen sugogtak, mint másutt: az ő leveleik nem fonnyadtak el most sem. Mondjam-e, hogy miért? Bizonyosan kitaláltátok már, hogy ki öntözött meg friss harmattal füvet, fát, viragot minden fakado hajnalon? Ugy ám. Csöppike jött fel ilyenkor Feketeváros terméből. Végigfutoit a dombon, a domb körül, elszaladt a fakhoz és hullt szeméből a csillogó, sűrű harmat. Sokszor még a tehénkékhöz is elvitette magát, hogy azokat is felfrissítse. Be furcsa tehénkéek voltak ezek! Én nem láttam hozzájuk hasonlót, de még Csöppike sem!

Feketeváros mellett, egy fiatal juharfa sudarán volt az istállójuk. Csöppike nem is birt ide felmászni; valamelyik hangya testvér vette a hátára, az vitte fel. Beharmatozta Csöppike a tehénkéket, hadd igyanak. Megöntözte az istállót, el ne aszalódják. Mert levelekből épült az istálló, a tehénkéek meg apró, szárnyatlan, zöld

rovarak voltak. Az emberek, szó ami szó, nem igen szerették őket, még nevet is ugyan esnyát adtak nekik (levéltetveknek hívják szegényeket) mert biz ők a fák, bokrok nedvét szívják, avval élnek. Néha úgy ellepik a friss hajtásokat, hogy elszáradnak miattuk. Dehát szabad ezért haragudni rájuk? Nem bizony, ugye? Nekik is csak kell élni. Hát a mi bocikaink nem füvet, viragot legelnek le? Azokra mégsem haragszik senki.

A hangyák nem is üldözik, nem bántják a kis hallábu, zöld tehénkéket. Inkább vigyaznak rájuk, őrzik őket veszedelmektől és naponta sürog-forog körülöttük a sok fejő hangya.

Csöppike a fejést is látta. No, ez is furcsa ám! Addig addig simogatja a fejő hangya tapogatóival a tehénkét, míg az örömben egy párnyi csöpp aranszinű, édes tejet bocsát ki magából. Ham, ham, — nyalogatja fel tüstént a fejő hangya.

Sehol, egy egész erdő hangya-városai között nem éltek a tehénkéek olyan jól, mint a fetelekéek. Volt is bőven részük mézizű tejben! Pocakot eresztett valahány a nagy jóléti.

Még a munkájuk is kevesebb lelt, Csöppike, Sugárka ebben is segítettek nekik.

Nem hordozták többé teremről teremre a gyerekeket. Sokkal egyszerűbb módot eszelt ki az öreg főparancsnok. Ha nagyon átfűlt valamelyik terem, behívták Csöppiket.

— Csöppike, Csöppike, friss harmat kell ide!

— Nosza, ha kell, itt van! — kacagott a tündérke, kacagott, kacagott, csakugy hullott a

könny a szeméből. Egyszeribe kellemes hűvös áradt szét a teremben. Sugárka meg a hús éjszakákat tudta felmelegíteni. Máskor, ha leokott a nap, siettek a dajkák a felső teremből lefelé a gyerekekkel. Azok hamarosan kihűltek ilyenkor. Most csak Sugárka utan kiabáltak:

— Sugárka, Sugárka, szükség volna sugárra!

— Itt vagyok, ragyogok, fényt és meleget adok! — kiáltott Sugárka és egy keztőre befűtötte a termeket.

Aldották is Feketeváros lakosai a tündérkéket, de még az öreg főparancsnokot is, hogy befogadja a gyerekeket. Hanem egyre nem gondoltak, nem bizony. Ugyan kire mire? Hát senki másra, mint Kánikula hercegre. Talán, talán elfelejtette a tündérkéket, azt hiszitek? Korántsem! Egyre küldözte, hajszoia cselédeit.

— A föld alól is előteremtésék a szökevényeket! Nem nyughatom, amíg el nem pusztulnak!

Ilyen haragos lelkű volt ez a Kánikula herceg! Azt meg jól eltalálta, honnan kerítsék elő a tündérkéket. Éppenséggel a föld alá me nekültek szegénykék. Az arany-nyilasok nem is találtak volna rájuk soha. Azok csak csodálkoztak, ámuliak-bámultak:

— Mi a csoda lehet itt Feketeváros körül? Hiába szórjuk nyitainkat, mégis nyit a virág, üde a falevél!

De az Éjszaka tündérek a harmatot is látták. Mindjárt sejtettek valamit. Lesbeálltak kémlelődtek. Észre is vették szép hajnalpitymalt előtt a harmatos szemü Csöppikét. Futottak, repültek Kánikula herceg elé.

— Megvan a két szökevény!

— Hol? Hol? — ugrott örömeben Kánikula herceg.

— Feketeváros népe örzi őket. Ott har matoznak, ott fényeskednek!

Nagyot kiáltottak az arany nyilasok:

— Ezért van hát mindig virág Feketeváros körül!

— Tüstént elfogjátok őket! — rendelkezett Kánikula herceg.

Az ám, jó is volna, ha egy kis baj nem volna!

Ki fogja el? Éjszaka tündér hozzájuk nem nyulhat, az arany-nyilasok elől meg a föld alá rejtőztek!

Leült karszékebe Kánikula herceg, fenye rébe támasztotta nagy-okos fejét, úgy tölte az eszét. Fel is derült nagy soká az ábrázata. Előkiáltott egy arany-nyilas tisztet

— Tudod e, hol van Vörösfészek?

— Hogyne tudnám, fenséges herceg!

— Nohát, valahányan vagytok, mind azt nyomorgassátok két napig! Megértettetek?

Meghajolt a tündér.

— Parancsára, hercegem.

— No, akkor lódulj, indulj!

Indult, futott, vágatott az arany-nyilas. Összegyűjtötte pusztító hadseregét. Vonultak mindannyian Vörösfészek felé.

Ugyan mi lehetett Vörösfészek? Az sem volt más, mint Feketeváros. Jókora hangyaboly, nem is nagyon messze, talán ötven lépésnyire Feketevárostól. Csakhogy ebben vöröshangyák éltek. Ős ellenségei a feketéknek. Örökös harcban állott a két város. Ha fekete-hangya tévedt a vörösök birodalmába, menten megtámadták, szétépték, felfaltak. De a feketék sem maradtak adósok: ők is így bantak el a vörösökkel, ha elcsíphetek egyet egyet.

Rossz világ járt mostanában Vörösfészek lakóira. Már ennivalójuk is alig akadt. Tehénkéig elpusztultak a szörnyű hőségben. A városuk kiszáradt, egyre-másra haltak szomjan a hangyagyerekek. Bezzeg irigykedtek a feketékre. Pillangó, darázs, mind a feketék boldogságáról mesélt. Hanem olyan nyomorúságot még sohasem érték meg, amilyen most szakadt rájuk, amikor az aranynyilasok körülvették a várost. Brrr! Hogy perzselt, forrázott, szikrázott a fészek körül a tömérdek aranynyíl! Kiaszott az utolsó fűszál is, porzott a domb, a gyerekeket lehurcolták a téli termekbe, de még ott is fullasztó volt a meleg.

— Víz, vizet!

— Egy csöpp eleséget! — nyögték a szerencsétlen, kimerült vörösök.

Sehol egy csöpp víz, egy szemernyi eleség. Éhen, szomjan veszett a gyerekeknek több mint fele.

A második nap estéjén visszavonultak az aranynyilasok.

— Ez így nem mehet tovább! — szólt ekkor a vörösök főparancsnoka, a hatalmas természetű Vasfogu. Hívjátok össze a haditanácsot.

Egybegyűltek a parancsnokok.

— Kedves testvérek, — szónokolt Vasfogu, — látjátok ugy-e, így mindnyájan elpusztulunk. Nincs vizünk, nincs eleségünk. Szereznünk kell!

— Igen, de honnan? — kiáltotta egy öreg parancsnok.

— Onnan, ahol van, felelt Vasfogu. S ti nem tudjátok, hol van minden jó csordulásig?

Felugrott nagy dühvel a haditanács, mint egyetlen hangya. Csattogtatták a rágóikat, úgy kopogtatták ekeseredetten egymás fejére:

— A feketéknél! A feketéknél!

— Igen, a feketéknél van! — folytatta beszédét Vasfogu. Tehát mi el fogjuk venni tőlük.

— Helyes! Éljen! Éljen Vasfogu! Le a feketékkel! — kopogtatták lelkesülten az éhes parancsnokok.

Vasfogu azonnal elrendelte a készülődést. Holnap délelőtt, amikor a feketék gyűjtőcsapatai már kivonultak, megrohanják a várost.

Kánikula herceg leskelődő kémei megvittek neki a hirt.

— Hábörura készülnek a vörösök a feketék ellen! — Mosolygott Kánikula herceg, meg-simogatta térdig érő rőt szakállát.

— Ezt akartam! Holnap ott örködjete Feketeváros körül! Segítsetek a támadóknak. Ha majd a foglyokat kihurcolják, ragadjátok el tőlük a gyerekeket!

(Folytatása következik.)

Látogatás a mennyországban.

Irta: Dóczyiné Berde Amál.

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egy király. Mindene megvolt, amit az ember kívánhat, csak éppen boldogsága nem. Pedig egyszer még az sem hiányozott palotájából. Szép, fiatal felesége élt mellette és az aranyhaju kisleánya. Nemcsak szép és jó volt a királyné, hanem ezenfelül gyönyörűen tudott énekelni. Ha a király elfáradt az ország gondjaiban, felvidult a lelke a szép hangokon. Amikor a kislány elálmosodott, édesanyja ölébe vette és úgy altatta el lány énekével. Ennek a szép világnak egyszerre csak vége szakadt. A királyné betegeskedni kezdett, hangja elgyöngült, az ereje elfogyott. Az ország legtudósabb emberei sem tudtak orvosságot találni számára. Azt mondták, hogy csak Isten segíthet rajta. A királyné pedig úgy elhervadt, mint egy gyenge virágszál. Nagy, fekete bánat borult halálával az országra. Vigasztalan volt a király, hát még a kislánya! Hiába teltek az esztendő, nem tudták felejteni a derült napokat, amikor a szép királyné boldogságot árasztott közöttük.

Egyszer, a kislány születésnapján megkérdezte királyi apja, hogy mit kívánna magának ajándékba. A kislány azt felelte, hogy semmi más kívánsága nincs, csak engedje el őt az édesapja az édes anyukájához. Hadd mehessen ő fel az égbe a jó Istenhez és kérje vissza anyukáját és hozza vissza házukba a boldogságot.

A király igyekezett megmagyarázni a kislánynak, hogy ez nem lehet, de ő egyre csak azt hajogatta, hogy menni akar. Végre is mit volt mit tenni a királynak, kidoboltatta, hogy ha valaki tudna valamit táltos lovakról, vagy csodarepülőkről, hát jelentkezék őnála. Kis vártatva egy kormos, szurtos emberke jelentkezett. Elmondta a királynak, hogy olyan szárnyas repülőgépet kovácsolt össze, amivel egész bizonyosan az égig lehet repülni. Hitte is a király, nem is, de a kislány erősen bizakodott benne s azon-

nal utnak indult az ördögös masinán. Hét nap és hét éjjel lebegtek ismeretlen világokon és felhőhegyeken keresztül. Nyolcadik napon csakugyan odaértek az ég tornácába.

— Na, drága kisasszonykám, szólt a szurtos gépész, amíg én megörülgetem a masinámat, magácska is igazítson odabent. S erre rámutatott az égnek csillagokkal kivert óriási kék kapujára. De a mennyország be volt zárva. Összeszedte hát minden erejét és kis öklével dőngetni kezdte a hatalmas alkotást. Erre egy vastag hang morgott belülről.

— Miféle hivatlan vendég jár mifelénk?

A kis leány szepegett: — Én vagyok, a Hepehupás ország királylánya, eljöttem az édesanyám után.

— Feleletül nehéz csörömpölés hallatszott ki és a nagy kapu kitárult. Öreg, igen öreg ember állt a kis leány elébe, hosszú szakála a mellét verte és szelid hangon kérdezte: — Mit keresel te itt, föld leánya?

A kis leány elismételte, hogy mi ügyben jött. Kérte a kapust, vezesse őt Isten elébe, hadd kérje vissza a drága anyukáját, akit oly réges-régen elvesztettek. Az öreg kapus nagyon elkomorlyodott.

— Mit gondol fiacskám, nem megy az ilyesmi olyan könnyen. Először is, mert hivatlanul senkinek sem szabad ezt a küszöböt átlépni, másodsor, a jó Isten haragját vonnók magunkra, ha az ő dolgába a mi kis véges eszünkkel beleszólunk. Térj vissza, lánykám, a földre és nyugodj bele a változhatatlanba.

A leányka erről hallani sem akart. Amikor látta, hogy a kapus nem tud rajta segíteni, sirni kezdett hangosan és olyan szivrehatóan panaszkolt el sok évi szenvedésüket és vágyakozásukat, hogy az öreg is ellágyult és így szólt:

— Ekkora szeretetet még én sem láttam, pedig állok itt, mióta a világ áll,

hogy tehát ne menj haza üres szíveddel és ne járjál légben hiába, egyet megtehetek. Megmutatom neked, hol vagy az édesanyád. Csak arra kérlek, ne ints, ne szólj hozzá, hiszen az ugyis hiába való volna.

A leányka megígérte, hogy mindenben engedelmeskedni fog. Akkor az öreg kézenfogta és bevitte az előcsarnokba. Mintha álomországba lépett volna. Mindenütt fény, csend és édes levegő volt. Millió meg millió angyalfej mosolygott rá; de ő csak egy régi kedves arcot keresett.

Végtelennek tetsző, hosszú séta után egy szivárványkört pillantott meg. Sok-sok apró angyalka ült rajta, göndörhajuak, gödrös arcuak, mintha csak a bölcsőből repültek volna ide. A kör közepén állt a szép királyné, boldogan, üdén és ezüstös hangon énekelt a kicsikéknek. A kis lány egy szempillantás alatt elfelejtett mindent a multból, hogy mi volt és miért jött, csak az éneket hallgatta, mint sok-sok évvel ezelőtt s úgy érezte, hogy a bölcsőben van és szendereg a mennyei hangok mellett. Nem tudta, meddig tartott ez a dolog, mert egyszerre csak ismét idegen angyalok ezerei vették körül s a vállán érezte az öreg kapus nehéz kezét.

— Nos, leánykám, láttad-e az édes anyádat?

A kis leány csak bólintani tudott. Az öreg folytatta:

— Ugye, szebb és boldogabb ő itt, mint odalenn a földön, ahol már csak a szenvedések vártak rá? Itt feltalálta a régi boldogságát, a jó Isten rá bízta azt a sok kis angyalkát, akiket édesanyjuk mellől szólít el, ő nyugtatja meg őket a gyönyörű énekével. Odalenn csak nektek jutott az ő jóságából, itt millióknak ő a boldogsága. Nos, megzavarnád ebben a szent munkájában? Akarod, hogy az Isten elé vezesselek a kéréssel, hogy adja őt vissza a földi életnek?

A kis lánynak egy pillanatra eszébe tolt édesanyja beteges napjainak emléke, aztán ismét az égi látomás és fájó szíveddel bár, egész határozottan kiáltotta: Nem!

Az öreg csak biccentett a fejével, mintha mondta volna: tudtam én ezt. Aztán mielőtt kieresztette volna vendégét a kapun, így szólt még hozzá:

Ha te megnyugodtál, édes lányom, nyugtasd meg otthon az édesapádat is.

A kis leány szót fogadott. A csodarepülőn nem vitte haza édes anyját a mennyországból, de béke lopózott a szívébe és édesapját is kibékítette Isten akaratával.

(Nagyenyed.)

IMÁK.

Irtá: DOBAY ISTVÁN.

Esti ima.

Szemeimre
Rászállott az álom,
Almaimért
A jó Istent áldom.

Amen.

Reggeli ima.

Minden reggel, jó Istenem,
A nevedet áldom,
Add, hogy legyen az életem
Boldog, mint egy álom.

Amen.

Asztali ima.

1.

Asztalunknál
Mindennap a kenyeret
Áldja meg a
Békesség és szeretet.

Amen.

2.

Ahogy vettük áldásodat,
Ugy dicsérrjük jóságodat.

Nagyszében.

Amen.

ADOMA.

Szerencse.

Kéregetni jön a cigány a plébánoshoz.

— Hát aztán nem veszett-e el a faluban e héten kacsá? — kérdi a plébános.

— Nem vesett, kezsit-lábát csókolom.

— Liba se?

— Azs se, kezsit...

— Jó, jó. Nesze egy korona.

— Serencse, hogy a malacsokat nem kérdezte, — gondolta a cigány.

Mire jó a kályhacső?

— A kályhacső arra jó, — mondjátok ti — hogy a füstöt a kályhából ki vezesse. — Pardon! Nemcsak arra, — mondja Öcsike, akit a mamája azért küldött Cenci nénihez, aki nem messze lakott attól a balatonparti villától, ahol Öcsikék régebben nyaraltak, hogy kérjen egy kályhacsövet, merthogy az övék elromlott.

Egy-kettőre megvolt a kályhacső. Öcsike vigan sétált hazafelé.

Amint ment, mendegélt, egyszerre csak meglát egy csacsit. Szegény csacsi busan lógatta a fejét az itató dézsa fölé.

— Já! Já! szomjas vagyok! — böngött a csacsi. Az ám, egy csepp víz sem volt a dézsában.

— Ej, ej, szegény csacsi, — szólott hozzá Öcsike — várj csak, segíték én rajtad.

A szomszéd ház csatornáján csak úgy zuhogott az esőlé egy hordóba.

— Jut is, marad is, — mondta Öcsike s nagyhirtelen a csatorna alá tartotta a kályhacső egyik végét, a másikat meg az itató dézsa fölé.

Egy perc alatt megtelt a dézsa vízzel, boldogan ivott a csacsi s még boldogabban ment tovább Öcsike, hisz jót cselekedett.

De alig ment tovább, mit lát! Istenkém, Istenkém, egy keskeny patakocskapartján keservesen kodácsol, szaladgált ide-oda egy tyukanyó. A patak másik oldalán rekedtek a csirkéi. Hívta, hivo-

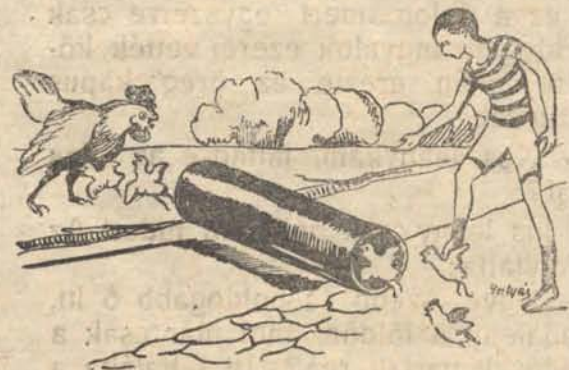
gatta: kot, kot, kot, jertek át! Azok meg sirva feleltek: csipp, csipp, mennénk, de nem lehet!

— Óh, szegény tyukanyó, óh szegény csibicskék, — szólott a jószívű Öcsike

— várjatok. Ha tudtam egy csacsin segíteni, segíték én rajtatok is, azzal a kályhacsövet átfektette a patakon.

— Kot, kot, kot! — biztatta a tyukanyó csirkéit, jertek, jertek, bujjatok át azon a likon.

— Bujunk, bujunk — csipegetek a csibék nagy örömmel s szép sorjában átsétáltak a kályhacsőn.

— Kot, kot, kot, — kotyogott tyukanyó, — áldjon meg az Isten, te jó fiu! — s vigan kodácsol csibéivel a tanya felé.

— Sója sem éjdemes, — mondta szerényen Öcsike, s megelégedetten sietett haza: itt a kályhacső, édesanyám!

Elek nagyapó.

Beszámoló a nyári vakációról.

— Nyolcadik közlemény. —

Kedves Elek nagyapó!

A nyári vakációt igen kellemesen töltöttem el. Julius elsején volt keresztanyám Berde Mária esküvője. Tizenkét kocsin mentünk a templomba. Én botos vőfény voltam negyedik magammal és mentünk a vendégek után kocsival. A vacsora a Szeidl-féle vendéglőben volt, ahol többek között sült fagyaltot is ettünk. Vacsora után a 20 személyből álló nász néptáncra kerekedett és éjjel egy óráig táncoltunk. Másnap szakadó esőben kimentünk a Marosra fürdeni. Itt e határoztuk, hogy valamelyik délután kimegyünk Marosujvárra. Két nap múlva tényleg el is indult a 12 tagból álló társaság a Szeidl-féle autóbusszal az állomásra. Innen háromnegyed három órakor tovább folytattuk utunkat vonattal Marosveresmartig, ahonnan a nők kocsival, mi pedig gyalog bementünk Ujvárra. Itt legelőször is elmentünk fürödni a sósvizű uszodába. A bányát is meg akartuk nézni, de, sajnos, nem engedtek. Fürdés után összevadásztunk egy csomó hideg felvágottal és azt jóízűen elfogyasztottuk. Háromnegyed nyolc órakor elindult a társaság haza felé és éjjel fél tizenegy órakor hazaérkeztünk. Julius végén kimentem Sárdra. Itt azonban folyton esett az eső és így nem mulattam valami jól. Miután Sárdról hazajöttem, mentem minden reggel tenniszezni. Ezenkívül még jártam uszodába is. Augusztus végén elmentem keresztanyámhoz, Marosvásárhelyre. Itt voltam majdnem egy hétig. Természetesen, nagyon jól mulattam, csak az volt nagyon kellemetlen, hogy erősen köhögtem és ezért nem járhattam a strandra. Vásárhelyről kimentem Uzdiszentpéterre, ahol nagyon kellemesen teltek napjaim. Innen szeptember közepén hazahívtak, mert szerepelnem kellett és pedig táncolni a magyar szólót. Ezután még hátra volt az almaszedés, amivel eltelt az utolsó hét is.

(Nagyenyed.)

Dóczy Zoltán, IV. g. o. t.

Édes nagyapó!

Ismét eljött az alkalom egy hosszú év után, hogy a nyári vakációról törőnt dolgainkról beszámoljak nagyapónak. Ezt a nyarat sem töltöttem tétlenül. Mindennap őriztem a libákat, elhajtottam a zöld gyepre, ügyeltem, nehogy a más réjtjére menjenek és ezért fizetniük kellett apunak. Amikor láttuk, hogy hullatták fölüket, nagymamával együtt megtéptük. Nagymama tépte, én pedig fogdostam és vittem oda nagymamának, azért aztán megígérte nagymama, hogy a toll az enyém lesz, miből anyu párnát csinál nekem majd.

Aztán toldoztam a rongyokat, télen megszövik és a pokróc is az enyém lesz. Ezeken kívül még a konyhán is segítettem, amit kel-

lett, nagymamának és anyunak, mert szeretnék én is olyan jó gazdasszony lenni, mire megnövök, mint nagymama, anyunak pedig segítem felmosogatni, amikor anyu nem érkezett másféle dolga miatt. A szobákat kitakarítottam: kisépertem és letörölgettem a port, szóval, rendbehoztam, hogy anyunak ezzel se legyen baja. Reggel felöltöztettem kisebb testvéremet, Jolánkát.

Voltam a mezőn is nagymamával, segítettem hazahozni, amit szedett nagymama, zöldsaszut, főzivaló kukoricát stb.

Később amikor az almák érni kezdtek, minden reggel összeszedtem vagy anyuval, vagy egyedül a hulló almákat, megvagdaltam, aszalókra tettem és kivettem a forró napra aszalódni, vagy a mikor kenyérsütés volt, a kemencébe tettük. Télen megfőzve megesszük ezt. Mindnyájan szeretjük.

Most pedig ismét megkezdődött egy hosszú iskolai év. Én igyekszem szorgalmammal és jó magaviseletemmel kiérdemelni ugy szüleim, mint tanítóm és felnőtt hozzám tartozóim szeretetét és elismerését.

(Szék)

Kiss Irénke.

Kedves Nagyapó!

Julius 7-én, reggel 5 órakor elindultunk és déli 1 órakor ott voltunk Menyházán. Ott egész nap játszottunk. Sok barátom és barát-ném volt, köztük a legtöbb temesvári. Általában a nyaralók zöme temesvári volt. Tettünk sok kirándulást és sokat feküdtünk, ami hizásomat idézte elő. Nagyon sokat mulattunk és fürödtünk. De ami a leggyönyörűbb, legelragadtatóbb: a vidék, Menyháza fekvése. Ha valaki egy magas hegyről nézi, úgy tűnik föl neki az a sok kis patak, mint valami ezüst háló. És az egész gazdasága Menyháza és környékének az óriási márványbányákból áll. Boroszeben fűrészelik, csiszolják és formájják a márványt. E gyönyörű vidéket sohse fogom elfelejteni. Augusztus 7-én jöttünk haza.

(Temesvár)

Kun János.

Kedves Elek nagyapó!

Beszámolok a nyári vakációról, amely oly szép és kedves volt, mint soha.

Miután június 26-án vége volt az 1923-24. tanévnek és elég jó értesítőt vittem haza, 28-án anyámmal ketten elindultunk nagyszüleimhez Magyaróvárra. Nagyszüleim üdvözlése után átmentem az évek hosszú során itt szerzett barátaimhoz és ők is a nagyszüleimmel, de leginkább Géza öcsémmel nagyon örvendek az újból való eljövételnek. Azonnal megbeszéltük a mindennapi footballt és azontul mindennap, amikor az idő megeengedte, kimentünk a parkba

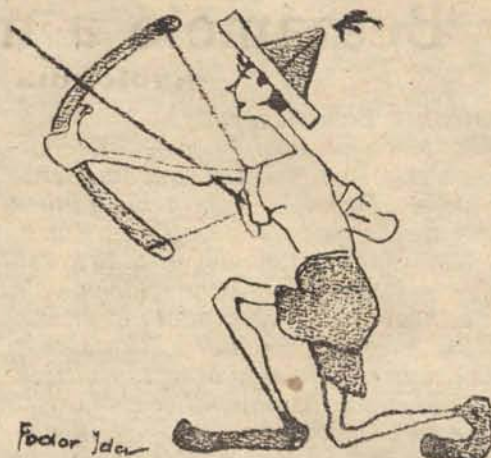
játszani. Magyaróvári tartózkodásom alatt sétáltam, sportoltam, footballoztam, usztam, megtanultam írógépelni, segitettem a háztartásban, gyakoroltam magamat a német és francia nyelvben és nagyon keveset hegedültem is.

De most jön a java!

A 13 ik születésnapomra kaptam a nagybátyámról 300 dinárt, amivel felmentem anyukával együtt Bécsbe. Ott nagyon jól telt az idő és a nagynénémmel együtt laktunk. Szép, hosszú időt töltöttem ott, kerek két hetet. Sok szépet láttam, ami bizony, sajnos, nem sok gyereknek jut osztályrészül. Láttam a Hofburgot, 45 szobából áll és éppen úgy van berendezve, mint amikor az öreg király ott lakott, a Kapucinus sirbortot, a schönbruni állatkertet, a Naturhistorisches muzeumot, a Szent István templomot, a katakombáját, a tornyát, a Volksgartent, a Stadtparkot, a Leuchtbrunnen, a Burg Theatert, a Theater Wient, a Staats Opert és az akkor legfontosabb látnivalót, a Messét, vagyis a mintavásárt. Nagyon sok mindent tudnék erről még írni, de tudom, nem szabad, hogy túlhosszan írjak és ezért még csak annyit írok, hogy iskola előtt egy nappal jöttünk haza, sokat meséltem az itthoniaknak és sohasem fogom elfelejteni ezt a szép nyarat.

(Kolozsvár)

Gy. Rosenberg László.

NYILAS GYURKA.

Hires lövész nyilas Gyurka,
Jól ismerem őt,
Hej, de sokszor átalfurta
Már a levegőt!
Madarat még sosem talált,
Egy sem halt még szörnyű halált,
Sohase is találjon,
Szívemből ezt kívánom!

A muzsikusok.

Apró unokáinak meséli: ELEK NAGYAPÓ.

Egyszer volt egy ember s annak egy számára. Vén volt a számár s merthogy kevés hasznát vették a vénsége miatt, még a bogáncskórót is sajnálta a gazdája s azon járatta az eszét, hogy túladjon rajta. Azért, hogy számár a számár, mégis észrevette a gazdája szándékát s gondolta magában: elindul, mielőtt lebunkóznák. Mert, haj, háládatlan az ember, még az is kitelik föle! Na, nem is sokat gondolkozott, búcsút mondott a kapufélfának s elindult, — ugyan hova indult? Ó bizony egyenesen Brassóba indult. Hát oda minek? Minek? Akár hiszitek, akár nem — föltette magában, hogy beáll ott muzsikusnak. Ért ő ehhez is, hogyan értene!

Ment, mendegélt a számár s útközben találkozott egy kopóval. Vén volt ez a kopó is, ott feküdt az út szélén s sóhajtozott magában: hej, de megöregedtem, hej, de legyengültem! Bezzeg, régen, amikor jól tudtam szaladni, de jó dolgom volt! Megáll a számár s kérbi:

— Mit sóhajtozol, mit keseregsz, kopó darátom?

— Hogyne sóhajtoznék, hogyan keseregnék, ha leöregedtem s nem tudok szaladni! A gazdám már ki is mondta rám az ítéletet: piff, puff, mivel-hogy nem veszi hasznomat.

— No bizony, ha meg akar lőni a gazdád, jere velem. Én megyek Brassóba, ott beállok mu-

szikusnak, beállhatsz te is. Jó hangod is van, meg értesz bizonyosan a doboláshoz is, majd meglátod, milyen uri dolgod lesz. Én trombitálok, te dobolsz, ez lesz ám csak a szép muzsika!

— Mondasz valamit, mert jár a szájad — mondotta a kopó s a számárhoz szegődött: indult vele Brassóba.

Még egy félóránnyira sem haladtak, találkoznak egy vén macskával. Az út szélén támolgott szegény feje s olyan szomorú volt, mint a három napos esős idő.

— Hát neked mi bajod, vén bajuszvitéz? — kérdezte a számár.

— Ó, ne is kérdezd, felelt a macska. Megöregedtem, a fogamat elhullattam, nem tudok egeret fogni s vízbe akar fojtani az asszonyom. Hát ezt érdemlem én? Hej, bezzeg becézett, mikor százával fogtam az egeret!

— Soh'se búsulj, úgy is késő, ami elmúlt, vissza nem jő, mondotta a számár. Tartás velünk, jere Brassóba muzsikusnak. Te ugyanis értesz az éjjeli muzsikához, olyan dolgod lesz ott, amilyen még nem volt világeletemben.

Egy perccel sem gondolkozott a macska, kezet csapott a számárral, hozzájuk szegődött s most már hárman mentek Brassó felé. Mentek, mentek, mendegéltek, aztán egy faluba értek s ott egyszerre csak meglátnak egy vén kakast, amint a kapu te-

fején gubbaszkodik nagy búsan. A fejét lecsüggesz-
tette, a szárnyát eleresztette: aki látta, megesett a
szive rajta.

— Adj Isten jónapot, sarkantus vitéz! Hát
neked mi bajod? Ejnye, de levitézlettél!

— Hát hogyné, lelkem számár atyámfia, mi-
kor az asszonyom vendéget vár holnapra s az én
öreg husomból akarja megtraktálni.

— Ó, te bolond, mondotta a számár, csak
nem engeded, hogy megöljenek. Jere velünk Bras-
sóba, állj be a mi bandánkba. Neked szép hangod
van, éppen csak te hiányoztál.

— Hopp! lerebent a kakas a kapuról, egyet
nagyot kukorékolt s ment a bandával nagy gan-
gosan.

Mentek, mentek, mendegéltek s estére egy
erdőbe értek. Ott mindjárt szállást vertek: a szá-
már meg a kopó lefeküdtek egy nagy fa alá, a
macska meg a kakas fel a fára, a fának a tetejére,
De minekelőtte elaludtak volna, a kakas széjjel-
zett s hát, nem messzire valami tűzvilágot pillantott
meg. Mindjárt szólt a társainak:

— Halljátok-e, ide nem messze tűzvilágot lá-
tok, ott bizonyosan ház van.

Mondta a számár:

— No, bizony, akkor kászolódjunk fel s men-
jünk oda, mert ez nem valami kényelmes szállás.

Nem sokáig gondolkodtak, hanem felszedelöz-
ködtek s mentek a tűzvilág felé. Amint mentek,
mind nagyobb, nagyobb lett a tűz világa s egy-
szerre csak ott állottak a ház előtt. Rablók háza
volt az. A számár, mint legnagyobb a bandában,
egyenest az ablakhoz ment, benézett:

— No, mit látsz, vén számár? — kérdezte a
kakas.

— Hej, haj! terített asztalt, rajta étel, ital,
de mennyi! Asztal körül zsványok ülnek, esznek,
isznak, vígan vannak.

— Kukuriku, de jó volna, ha mi is asztal
mellé telepedhetnénk, mondotta a kakas.

— Elhiszem azt, hagyta helyben a számár.

Összedugták a fejüket mind a hányan voltak
s tanakodtak, hogy mint tudnák széjjelugrasztani a
zsványokat. Merthogy mind nagyon okosak
voltak, nem sokáig tartott a tanakodás. Halljátok
csak, mit csináltak. Azt, hogy a számár a két elő-
lábával feltámaszkodott az ablak párkányára, a
kutyá felugrott a számár hátára, a macska a ku-
tyára s a kakas a macskának a feje tetejére. Ami-
kor így szépen elhelyezkedtek, egyszerre elkezd-
tek muzsikálni: a számár ordított, a kutyá ugatott,
a macska nyávogott, a kakas kukorikolt, aztán e
mellett a vig muzsikaszó mellett beförték az abla-
kot, uccu, be a házba! Haj, Szűz Mária, Szent
József! megijedtek a zsványok, azt hitték, hogy
kísértetek járnak, nosza, felugráltak az asztal mel-
lől s hanyat-homlok szaladtak ki az erdőbe. Egyéd
sem kellett a muzikusoknak, letelepedtek az asz-
tal mellé, effek-iffak, muzsikáltak s olyan virágos
kedvük fakadt, hogy szinte kirugták a ház ódálát.

Éjfél felé elámosodtak, a fűzet eloltották s
lefeküdtek. A számár kiment a szérús kertbe s

egy kazal tövében feküdt le, a kopó az ajtó mögé
heveredett, a macska a tűzhelyen nyult el, a kakas
pedig felszállt a kakasülőre. Egy perc múlva, keftő
múlva aludtak, mint a bunda, de bezzeg nem alud-
tak a zsványok: ezek jó messziről nézték, lesték
nagy ijedten, hogy mi történik az ő házukban.
Egyszer csak látják, hogy a tűz világa elalszik, a
ház elsötétedik, gondolják, hátha eltávoztak a ki-
sérjettek.

— Eredj, nézd meg, mondotta a vezér egyik-
nek, hadd lám, elmentek-e?

Elment a zsvány, betopogott a szobába, meg-
egyenest a tűzhelynek, minthogy ott paraszat látott
pislákolni. Az ám, a macska szeme volt az. De azt
a zsvány nem tudta, hogy tudta volna? — a gyu-
fát a macska szeméhez tartotta. Hiszen tarthatta, a
gyufa nem gyúlt meg, de történt egyéb. A macska
a zsványnak az arcába szökött, ráfujt s össze-
vissza karmolta. Tyűh, megijedt a zsvány, szaladt
esze nélkül, de amint az ajtón kifelé szaladt, a
kopó az inába harapott, amikor meg az udvaron
szaladt szörnyű jajgatással, a számár a kazal mellől
hatalmasan ódalba rugta. Csak a kakas nem bán-
totta: ez a nagy lármára felébredt s toroka szakad-
tából kiabált: kukuriku, kikeriki! s csapkodta a
szárnyát.

Szaladt a zsvány esze nélkül s alig tudta
elmondani, hogy mi történt vele.

— Jaj, jaj, fussunk, míg a szemünk lát, nincs
itt maradásunk. A tűzhelyen egy boszorkány ül. Ez,
amikor tüzet akartam gyújtani, a szemem közé fujt
s az arcomat össze-vissza karmolta; az ajtó mel-
lett egy ember állott, ez meg egy nagy késsel az
inamba vágott; szaladok az udvarra, el a széna-
kazal mellett, ott meg valami fekete szörnyeteg úgy
ódalba vágott egy doronggal, hogy egész életemre
arról koldulok! A ház tetején ül a biró, az meg
mind azt kiabálta: hozzátok ide a zsványt, hoz-
zátok ide!

No, többet még a ház felé sem mertek tekin-
teni a zsványok, szaladtak, mintha szemüket vet-
ték volna, a muzikusok pedig ottmaradtak a ház-
ban, éltek vígan, amíg volt miből.

Máig is élnek, ha meg nem haltak.

(Kisbaczon.)

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Högye Rózsika, Bistrifa. A beküldött 30 leut
m. hó 29-én megkaptuk. Előfizetési díja november 1-ig
volt kiegyenlítve. — Stemmer Viktor, Odorheiu, Ko-
vács Dénes, Odorheiu. Rác Ilike, Aiud. Közölkék
velünk melyik számot nem kapták meg, hogy póto has-
suk. — Özv. Kabdebó Józsefné, Odorheiu. Előfize-
tési díja december 1-ig ki van egyenlítve. A lapot tehát
addig küldjük. — Becer-szky Ilonka, Alsócsumpa. Elő-
fizetési díja november 1-én lejárt. A 33. és 34. számokat
pótoltuk. — Sonn Imre, Petrozsény. A cserkészköny-
veket már elküldtük címre, bizonyára meg is k. plad.
A Többcsincs kirá yfi c. könyvet nem tudjuk elküldeni,
mert raktárunkból teljesen e fogyott. — Berkovits Ernő,
Vulcan. A beküldött 130 leut megkaptuk. Előfizetési díja
december 1-ig ki van egyenlítve. — Igaz Gyurka, Deva.
Előfizetési hátraléka 65 lei. A lapot módunkban van Ma-
gyarországra is küldeni.

ÁRPÁD, ANTI.

— Irta: FÜLÖP ARON. —

Kecskerágó, sárga répa —
Ennek a fele sem tréfa!
Árpád s Anti összebujnak
— Csitt te, csitt te, hallga! —
Meglapulnak, sugnak-bugnak,
Édes anyjuk hallja?

No, most segíts, vén szakállam,
Hogy én tüstént kitaláljam, —
Nagy fekete kalamáris,
Sugd meg, hogy mi készül?
Fakaton, generális,
Beszéld el könyv nélkül!

Hogy mi készül, jó barátom,
Hát én mindjárt kitalálom,
Piffeg-püffög, füttyörésző
Vasut készül már ma,
S azon megyünk, ha nem késő,
Holnap Kolozsvárra.

Azon viszünk — hajtsad, vágjad! —
Vásárfiát nagymamának,
Tíz pár csókot egyhuzamba —
— Hanem most már, ácsil!
Ha meghallja, még elmondja
Nagy bajuszu bácsi!

(Budapest, 1895.)

Jankó.

— Irta: CSÜRÖS EMILIA —

I.

Jankó lábára cipőt huztak, nagy fekete viksos cipőket, hogy úgy botorkál bennük, mintha mérföldjáró csizmák volnának. Fejére huztak egy jó meleg bárányszapát, a nyakába keritettek egy rojtos hárászkendőt és beleültették egy zörgős szekér saroglyájába.

Jankó nagyon csodálkozott mindezen, de nem mert sirni, pedig félt is egy kicsit, mert annyi furcsa dolog történt és annyi idegen új ember forgolódott körülötte, hogy semmiképpen sem értette a dolgot.

Arra emlékezett, hogy egy csunya havas estén hazajött a városból az Édes, — aztán mikor megcsokolta, olyan forró volt a szája, hogy szinte fájt Jankónak a csókja. De ő mégis ott sürgölődött körülötte, belekapaszkodott a szoknyájába, az ölébe mászott és amikor megölelte érezte, hogy úgy reszket az Édes, mintha most is kinnt volna a hóban, szélben és nagyon-nagyon fázna. Pedig ott patrogott a tűz a vaskályhában és Jankónak majd kicsattant az arca, olyan piros volt már a melegtől.

Herbateát főztek akkor este és úgy itták meg a cseresznyés ibrikből: egy kanál Jankónak, egy kanál az Édesnek. Jaj de jól is esett az a tea. — Másnap reggel aztán Jankó csak egyedül mászott ki az ágyból, mert az anyja egész teste olyan volt, mint a parázs és a fejét sem tudta felemelni a párnáról. Jankónak aznap senki sem adott reggelit, de ebédet sem. Csak ott ült csendesen az édesanyja mellett és nézte hogy hull odakint a hó. Ha néha szánkó csilingelt el az ablak előtt, odafutott, felmászott a padkára és addig nézte, amíg csak láthatta a síkló szánkót. De később már ehhez sem volt kedve, mert éhes is volt, fázott is, bizony a tűz még az este kialudt a kis vaskályhából. Ölébe vette a cirmos cicát, annak panasolta el:

— Látod, Cirmos, Jankó fázik és éhes is Jankó! Te nem vagy éhes, Cirmos?

De, úgy látszik, Cirmos jóllakott egérpe-

csenyével, mert még azt sem felelte reá: Miau! — Estefelé átjött Erzsók néni a szomszédból. Amikor meglátta Jankó anyját, összezsápta a kezét:

Jézus Máriám, hát veled mi van, Máris lelkem? És ez a csöpp gyermek itt melletted! Miért nem küldted értem?

De az Édes csak nézett üvegesen csillogó szemével és sem szólni sem mozdulni nem tudott.

Akkor éjjel Jankó Erzsók néni gyerekeivel aludt, de látta a kis ablakon keresztül, hogy otthon, az ő szobájukban egész éjjel égett a lámpa.

Egy pár napig lakott a szomszédban. Vigan telt az idő, sokan voltak gyerekek és akik jöttek, asszonyok, mind úgy simogatták a fejét és csókolták az arcát. De mit bánta ő ezt, — az Édeshez szeretett volna menni, — csakhogy oda nem engedték.

Három nap múlva aztán hazavitték.

Jó meleg volt a szobában, a Cirmos ott dorombolt az ablakpárkányon, de az Édes nem volt sehol. Jankónak eszébe jutott valami régi, régi, furcsa dolog, amikor nemcsak ketten laktak a kis házban, hanem hárman. Egy magas, feketebajuszos ember is, aki mindig a terdén lovagoltatta és megcsiklandozta a bajuszával. Ő olykor nagyot kacagott és azt az egy szót hallotta, amit akkoriban tanult kimondani: — Apa! Aztán egyszer elvitték őt és mire visszahozták, csak az Édes egyedül volt a kis szobában és sokat sírt. Azóta csak ketten maradtak. És most az Édes is elünt a kis szobából. Nem értette Jankó négy éves fejecskéje a dolgokat sehogysem.

De volt most másvalaki a szobában, akit Jankó eddig sosem látott. Cifra, gyöngyös, fekete ruha volt rajta és tollas kalap a fején. Jankó nem ismerte ezt a nénit, aki azt mondta, hogy ő a Jankó apjának a testvére. Leánykorában ő is piros cizmában járt, megrózsás vi-
ganóban, akárcsak az Édes, de bement a városba

szolgálni és városi naccsága lett belőle. Le is nézte a bátyját meg a sógornőjét, úgy, hogy sohasem lépte át a küszöbüket.

Amikor meglátta Jankót, összeráncolta a homlokát. — Ez lenne a bátyám fia? Ez a tökmag? No ez ugyan nem fogja tudni a lépcsőket leseperni. Ingyen kenyérpusztító lesz ez csak! — (Mert a cifraruhás néni férje házmester volt egy sokemeletes házban a városban.)

Erzsók asszony megölelte Jankót:

— Hagyja itt nálam ezt a gyermeket! — Ahol négy van, ott az ötödik is elér, kirendeli az Isten neki is azt a darab kenyeret!

De a selyemruhás arca pulykavörös lett.

— Hová gondol? Csak nem hagyom, hogy más tartsa el a bátyán gyermekét. Majd csak felnő, aztán még hasznát is lájuk.

Közben pedig arra gondolt, ha a gyermek itt marad, itt marad a kis házban is minden apró cseprő dolog, a ruhák, a butorok, az edények, aminek pedig nagy értéke van mostanában. Így került Jankó lábára vikszos cipő, hárszkenőd a nyakába és báránybőrsapka a fejére. Ő maga pedig így mindenestől a saroglyába.

Erzsók néni még ott is megcsókolta sirva egy párssor és a többi asszony is a szomszéd-ból meg a leányok is mind simogatták, csókolták. Hát kellett is ez Jankónak, — mert aztán sókáig, sokáig meg nem csókolta többé senki.

A selyemruhás felült előre az ülésbe, kezében tartotta a szépen faragott kakukos órást, melyet minden héten fel szokott húzni az Édes. A szekérderek is tele volt mindenfélével, alig fért el Jankó a sok holmitól. Csak az üres butorok maradtak a kicsi házban. Azokat el akarta adni a selyemruhás, mert falusi lim-lom, nem városba való. Meg aztán van is neki elég butora, poliuros is, meg faragott is.

A szekér megindult és szomoruan ballagott utána lehajtott fejjel a Tisza. Jankó, amikor meglátta lompos öreg barátját, elkezdett tapsolni örömeiben.

— Drága okos Tisza! Te is jössz velünk a városba?!

Amikor ezt a selyemruhás meghallotta, éktelen haragra gyúlt.

— Még mit nem! — Még egy kenyérpusztítót? Éppen csak ez hiányzik! Kocsis, vágjon rá egyet az ostorral. A kocsis megtette és a Tisza megállt. Állt, állt a hóban és olyan szomoruan nézett Jankó után. Mintha ezt akarná mondani: — Asszonyka is elment, nem jön vissza többé. Te is elméssz, Jankó! Már most mi lesz velem?

Jankó is csak nézte a Tiszát, ameddig csak láthatta. Aztán amikor bekanyarodtak egy másik utra, kékre fagyott kezecskéjével nehéz könny-cseppeket törölt ki a szeméből. Mit tudta ő, mit jelent az, hogy Apa elment és nem jön vissza soha többé és az Édes is elment Apa után. Nem értette. Hanem a Tiszát, azt megsiratta.

II.

Meleg szoba várta őket a városban és egy kerekarcu, kopaszodó bácsi. Amikor leemelte Jankót a szekérből, cuppanós csókot nyomott pirosra fagyott arcára.

— Hozott Isten, kis vitéz! Hiszen te egész nagy legény vagy! — Nagyobb vagy már egy cső törökbuzánál!

Jankó csak meresztette a szemét a sok új dolog láttára. Tetszett neki a sok tarka kép a falon, a cifra takarók, a piros bársony könyv az asztalon, sőt még olyan szék is volt ott, hogy csupa bársonyból volt. A selyemruhás lerakott mindent a szép szobába, aztán kimentek a konyhába. Ott is cifra volt minden és jó meleg volt. Jankó, kezdte magát jól érezni, de csak olyankor, amikor a selyemruhás nem nézett reá.

A selyemruhát ugyan már rég a szekérenbe akasztotta és egy nagyvirágú kartonruhát vet fel, — de Jankó még mindig csak így gondolkozott róla: — A selyemruhas. Sosem sugta kissi szíve, hogy így szólítsa: Anikó néni.

A bácsi aztán elment otthonról és csak este későn került haza, amikor Jankó már aludt a kályha melletti sarokban. Jóságos volt a néni, mert egy pokrócdarabot is dobott oda, hogy ne legyen nagyon kemény neki a padló.

Amikor a házmester ezt meglátta, megcsóválta a fejét.

— Ej te Anikó! Annyi ágyneműt hoztál faluról, mért nem adsz egy párnát ennek a gyerekeknek? És miért nem fekteted a pamlagra, hiszen megfázik éjjel a hideg padlón! — Az asszony szívtelenül nyelvelt vissza.

— Hogyne! — Bolond leszek tönkre tételni a drága féderes diványomat. Jó lesz neki ott is!

De Jankóra, ugylátszik, az angyalkák vigyáztak a kemény, hideg padlón, — mert még csak nem is köhintett egyet sem egész télen. Bizonyára az Édes küldte őket onnan föntől, hogy vigyázzanak az ő szegény árva fiacskájára.

Lassankint eltelt a tél és a tavaszi nap-sugár be-be kukucskált az ablakon.

— Kukucs, Jankó! Hát itt vagy? Keres-telek otthon az ibolyás kertben, de csak a Tisza kutját találtam ott. Mit keressz itt, Jankó?

Jankó arccskájáról lehervadtak a rózsák. Szomorú volt és sápadt. Napestig el-elnézte az aranyos szélű felhőket, amint átsuhantak azon a kicsi négyszögletű égen, ami idelátzott a konyha-ablakba. Aztán gondolt egyet. Itt ezen a sok lépcsőn annyi gyerek játszik, — hátha neki is szabad felmenni a sok lépcsőn és onnan föntől, egész föntől, több felhőt és eget lehet látni. És már meg is indult apró lábacskaival fölfelé. Csakhogy a néni észrevette ezt, lerángatta a lépcsőkről és irgalmatlanul megverte.

— Gaz kölyök, — csavarogni akarsz, mások ajtajánál leskelődni? Majd adok én neked!

És aznap Jankó büntetésből nem ebédelt. Estig sok mindenféle gondolat keringett a fejecs-

kéjében, mert amikor vacsoránál ült a bácsi meg a néni, ő meg a zsámolyon ülve majszolta a déli főzeléket, egyszercsak megszólalt:

— Hol van az Édes? Ő sohasem vert meg!

A bácsinak torkán akadt a falat, a néni arca olyan lett, mint a láng. A bácsi ránézett Jankóra, amint soványan, sápadtan ült a kicsi széken és mohón tömte kicsi szájacskájába leveles kanállal a déli hideg főzeléket.

Odaszólott hozzá:

— Gyere ide, kicsi fiam!

Jankó engedelmesen letette a cseréptányért és odatotyogott. A bácsi ölébe vette és megosztotta vele a vacsoráját. Jankónak eszébe jutott az a herbatea, amit ketten ittak az Édessele. Soha többé nem ivott olyan finom teát, mint az.

Aztán megint a földre tették a pokrócot és Jankó elaludt rajta. Hiába volt jószívű a bácsi, a néni parancsolt és a bácsi szerette a békét.

Másnap a néni a piacra ment és Jankó egyedül maradt.

Elnézte a felhőket és kicsi szívét megint eltöltötte a vágy, hogy több felhőt és több eget lásson. A néni nincs itthon, elindult hát megint a legfelső emeletre. Senki sem állta útját és ő csak ment, ment, egyre feljebb, végre ott volt a negyedik emelet nyitott folyosóján. Csakhoogy nagyon elszomorodott, mert innen sem látott sokkal több felhőt.

— Jó volna a háztetőre mászni! — gondolta magában és nézte a szürke cserepeket, melyek a két utcára nyíló hatalmas bérpalota tetejét fedték. Jaj, de picike pont volt ebben a nagy házban Jankó!

Egyszerre feléje libegett egy régi jóbarátja, vidám kis játszópajtása, egy fehér pillangó.

Jankó tapsolt örömeiben, lesoványodott kezeccskéivel és nevetve kapkodott utána.

De a pillangó huncut volt, mert mindig magasabba repült, mint a neddig Jankó kezeccskéje ért. Erre gondolt egy nagyot a kisfiu.

— Megállj, pillangó pajtás, tudok én nagyobb is lenni és akkor megfoqlak!

Egy perc alatt fent volt a rácson. A szép vasrózsákon könnyű volt felmászni. Kinyujtotta kezét a pillangó után, de az inceselkedve tovább libegett a négyemeletes mélység, az udvar fölé. Jankó megegyszer utánakapott és abban a pillanatban kicu-zott lábacska alól a vaskorlát és ő maga, mint sápadt kis pillangó zuhant le az aszfalozott udvarra.

Sokan látták, amint lezuhant és mindenki-ben megdermedt a lélek.

Ott feküdt kicsi, vézna teste a kemény kövön és csodálatosképpen egy csöpp vér sem pirostitta az aszfaltot. De Jankó bágyadt, megtört szemében boldog mosoly ragyogott: kezében volt a pillangó.

Amikor lehunyta szemét, nem is fájt semmije, csak éppen hogy nem nyitottak soha — soha többé. A pillangó kiszabadult hideg kezeccskéjéből, de sokáig ott lebegett fölötte. Mintha mondaná:

— Hát azt hit'ed, Jankó pajtás, hogy én magamtól jöttem? Dehog, dehog! Az Édes küldött engem, hogy csalogassa'ak fel hozzá. Már a jó Istenke is megelégette kicsi szíved szenvedését, — gyere Jankó, most meg'ünk az Édeshez.

Jankó vértelen szájacskája olyan édesen nevetett az összecsődült emberekre, a főrvényszéki orvosra, a rendőrrre, ujságírókra, nénire, bácsira és mindenkire, mindenkire, aki csak az udvaron tolongott, hogy lássa a nagy szerencsétlenséget. Olyan édesen mosolygott, mint ahogy régen, — régen szokott, — amikor az Édes megcsókolta.

Az öreg Gajda kincses karosszéke.

— Irta: HALÁSZ SÁNDOR. —

Az öreg Gajda bácsi gyanus csoszogást hallott. Felneszelt, szemét tágra meresztette és felajzott figyelemmel a hang irányába lesett. A nesz nem ismétlődött. Csalódott. Senki. Nyugodtan markába zárta a gyöngysort, melynek enyhe hidege végig bizsergett öreg testének bőrén. Aztán, amikor kiélvezte e ritka drágaság tapintásának minden örömet, kitarja markát, hogy jobb kezével óvatosan és lassan a bársony ékszerdobozba helyezhesse el a gyöngysort.

A nesz most újra és éppen szobájának ajtaja előtt felcsapott. Már kopognak is.

Egy pillanat és a tokban az ékszer. Egy szemrebbenés és lecsapja az öblös, ócska karosszék ülődeszkáját, öreges fürgeséggel beleveti magát.

— Szabad! — krákgója és hangja nyer-

sen, durván, érzéketlenül hullámszik a piszkos ablak és a pókhálós mennyezet között.

Tergéné nyílja ki az ajtót. A Csatorna-utcából Tergéné. A hóna alatt kásmir kendő, tarka szövésű, rojtos, mállott szövetű jószág. Valaha jobb napokat látott ez a viseltes holmi, a berakásos asztalt borította a tiszta szoba meghitt csendességében. Anyjától örökölte és az anyja réges régen apjától ajándékba kapta. Az adótárnoknak, a gyermektelen fiatal férjnek még ilyesmi kedveskedésekre is futotta valamikor. Azóta az adótárnok hat gyermeket nevelt, ő maga a föld alá került, életpárja mellé és a hat gyermek hat felé szóródott. Itt az egyik, a legkisebb leány, Tergéné, már maga is felül a hatvanon, rokkant lábbal, asztmásan, öregedőn és megkopottan.

Az élet hintája fellendül és visszazuhan. Tergéné is birta valamikor, ma zuhan a mélység felé. Az öreg Gajda bácsi előtt áll, a mélységek alján, a hóna alatt a vagyona roncsa, szülejétől örökölt, málott szövetű, rojtos kasmir kendője. Elhozta az uzsoráshoz, hogy adjon érte valamit, egy két ebédrevalót. Mert, haj, ilyen az élet! A fiatalágé a világ, az öregé a kuckó, a gazdagé a minden, a szegényé a holnapi ebéd, a holnaputani. Azontul — jó az Isten, majd ad.

Az öreg Gajda bácsi komoly, üzletes arcú várja, hogy közelebb lépjen az asszony. Nem szól, mert a szó vevőszándékot jelent. Szóljon ő, alázkodjék elébe a szegény páriának amugy is alázkodó, eladó szándéka. Mondja ő: itt a holmim, adjál érte egy pár garast, mondja kérőn, könyörgőn, sirva és félve, érezze, hogy tőle üggy a holnapi ebéd, a teli gyomor, a nyugalom és az élet.

Mert Gajda bácsi ilyen és mindenkoron így is élt. Árva, egyedül, pártalanul tapossa a nyolcvanegyediket. Megvesz mindent és elad mindent. Olcsón, csak azért is olcsón, ha tizszer, százszor, ezerszer is többet ér, akkor is olcsóbban, hogy a nyomorultnak, ki hozzá téved, még kevesebbe legyen.

Kora gyereksége óta így élt és tett, így, csunyán és ennyire embertelenül. Mogorván egyedül élt és fősvényen, zsugorin, még önmagát sem áldozott egy fillérnyit sem abból, aminek pedig mi hasznát sem vette. A környéken úgy mondják: rengeteg vagyona van. A szegény és megszorult emberek lealkudott fillérjeiből a drágaságok mérhetetlen értékű kincseit halmozta fel ebbe a nyomorult, kis, egyablakos szobába, amelyben élt és halt, amelyből ritka napon, ha egy egy félóra kimerészkedett. Maga főzött önmagának, maga takarított és viseltes kis kurta kabátját, ha az idő rongyosra ette, maga öltögette össze, öreges és esetlen öltésekkel.

Barátja sem volt és rokonságát távol tartotta magától, félt kérő szavuktól, feléje nyúló kezüktől. Minden összevett holmijához élete egy-egy porcikáját szegezte és érezte, hogy az ajándékba adott darabbal féltett életének egy-egy részét ragadják el. Egyetlen öröme az arany volt. Az ócska butorok, viseltes runák hasznáért ékszer, drágakövet és aranyat vásárolt. Egy egy öreg tallér, lánccdarab, fülbevaló volt minden öröme és boldogsága. A gyémántnál is jobban szerette az aranyakat, a drágaköveknél is többre becsülte, feláldozta érte békeséges nyugalomát és szelid, kengesztelő éjszakai álmát. Hosszu éveken át virrasztott éjszaka, a kincseit féltette. Azt hitte percről percre, gonosz rablók törnek szobájára, leteperik, megkötözik, szájába rongyot gyömöszölnek és elviszik élete kincsét: aranyait. A hajnal tépelődésben és remegésben találta mindig, kimerülten, fáradtan és elcsigázottan. Ilyenkor aztán ruhástól levetette magát rossz és piszkos ágyának ölébe és aludott egy néhány

órát. A nappali világosság megnyugtató fényben nyugodalmasabb volt az alvása. A ház lakói jöttek-mentek, a bérkaszárnya emeleteinek folyosóin gyermekek hancuroztak. Ennyi élet és mozgás forgatagában nem merhet szobájára törni a rabló, ilyenkor nem kellett féltenie aranyait.

Három-négy éve mindössze, hogy Gajda bácsi éjszaka is alszik. Az öreg karosszék adta vissza éjszakai nyugalmát. Az öreg karosszék is úgy vette, mint a többi lim-lomot. Hozták — megvette. Potom pénzért, alkudva, cigánykodva, haragosan és mégis boldogan, mert remélte, ezen a karosszéken is, ha eladja, keresni fog és ha keresni fog, még több pénze lesz, amelyért aranyat vehet. Az öreg karosszék azonban nem talált vevőre, mert szüette volt, ütött-kopott, rokkant és levitézlett. Ott buslakodott szegény a sötét sarokban a rossz függönyrudak, ágycbetétek és lábosok között. Egy szép napon aztán használatba került, maga az öreg Gajda fogta be mindennapra. És egy még szebb napon — tavasz volt, orgona és gesztenye virágzások ideje — vén titkát kitérte a szüette, öblös karosszék az öreg ószeres boldog öröme. Hogy, hogy nem, Gajda bácsi a rongyos huzat mélyén egy gombra talált. Huzta, forgatta, nyomogatta a gombot, mert jól okoskodott: a lószőr és ruganyok erdejébe ok nélkül nem szerkesztett gombot a száz évvel ezelőt élt kárpitós. Egy ügyes fogás és a gomb kattogó robajjal felelt, lenyomta a rejtett rugót, amely viszont felcsapta az öreg karosszék támláját.

Gajda bácsi boldogító csudát látott. A támla alatt öblös vájás, mély üreg, bársony rekeszekkel, mély benyulókkal, titkos utvesztőkkel. Nyilván rejtett kincsesládának használta, aki használta. Talán a török idők valamelyik várura csináltatta, lehet, hogy parasztlázadások idején idementette vagyonát a földesur vagy szegénylegény elől ide zárta kincsét a szék gazdája. Vén titkok, amelyekre megfejtést a jelen többé nem talál.

A felfedezés óta ez lett Gajda bácsi kincseinek nyugodalmas rejtékhelye. A karosszék ülője alatt terpeszkedő, bársonnyal bélelt kincses ládába vándorolt a sok-sok arany, teméntelen gyöngy, értékes türkiz, opál, smaragd, rubin és zafir. Vajjon ki gondolna arra, hogy ebben a viharverte székben ennyi a kincs és kitudhatná, hol a gomb, amelynek szavára felpattan az ülőke és ki sejtené, merre és meddig kell a titkos gombon nyomni, hogy felcsapódjék a kincses láda teteje? Legfeljebb, ha a szék gazdája tudja, de hol a gazdája? Él-e még? És ha él is, vajjon tudta-e, míg a szék birtokában volt, hogy mi a titka? Lehet, hogy ő is csak vette, ócskasoron, ószeresnél, árverésen, hagyatékból garasokért szeszélyből vagy hogy tovább adjon rajta. És bizonyára így is volt: ez a rossz szék nála sem talált gazdát, unta, utálta, bosszantotta, hát tovább adta bármi pénzért valakinek, aki mindent megvesz, eladta Gajda bácsinak

A szegények verejtéke, a megszorultak vagyon-morzsjája az öreg karosszék temetőjében pihent immár évek óta és Gajda bácsi éjszakanként nyugodtabban aludt, mert egy évszázad felédése és multja őrizte vagyonát.

Most is a karosszék n, vagyona tetején és annak biztonságában ült és várta, hogy az elesett öreg asszony, a régen volt adótárnok meg-ócskult leánya, a Csatorna utcai Tergéné elébe teregesse emlékes örökségét, a tarka kazmir kendőt.

— Nem veszem meg, jó asszony, rongyokat nem veszek.

És Tergéné ismét és még szebben kérte, adjon erre valamit, mert nagy szüksége van a pénzre.

— Butort hozzon, jó asszony, ágyat, szekrényt, falórát.

Az agyát nem adhatja, hiszen abban alszik, a szekrénye kis vagyonkáját őrizi, falórát pedig — bizony, bizony! — rég eladta már vele szürke és birhatatlan nyomorusága. De a kendőt, azt adná, bár a szívét adja vele, mert apja, az adótárnok vette még egykoron anyjának, annak az istenes és egyetlen asszonnak ajándékba. És az anyja, hogy szerette! A nagy szobában tartotta, mutogatta . . . Tizzel olcsóbban is odaadja, vegye meg, husszal o csobban.

Az öreg Gajda sokáig kérette magát. Nem alkudozott, csak mormogott és panaszkodott. A világ minden rongyát idehozta, a nyakára. Hát mit csináljon vele, kinek adja el az ilyen mállo-t, senyvedt, haszontalan ócskaságokat? Persze, hozzá hozzák, mert ismerik jó szívét, tudják, a szegények síró szavának ő nem tud elenteliani.

És így foly a szócsata, míg a mohó pénz fel nem falta az éhes szegénységet.

Tergéné odaadta a kendőt, annyi garasért, amennyi garas az ószeresnek éppen tetszett és Gajda bácsi megvetésén és sokálva leszámolta a pénzt.

A Csatorna utcában ebédellek aznap. A másnap gondjat is elfűzték és még egy néhány napét, amíg a szekrényre nem jön a sor, az ágyra, az ingre. És az öreg ószeres szobájában aznap sem lobogott a lúz, mert nem ebédelt a gazda. Délfelé fagyos gesztenyét rágcsált és jól lakott aranyainak sárgas fényétől.

Este, mikor a pecsétes gyapjutakaró alá vonszolta öreg, kiéhezett testét, szemével megcírógatta még-gyszer az öreg karosszék kifakult huzatát, gondolatban csókot intett a titkos rugónak, aranyainak és ékköveinek és a fal felé fordult, elaludt.

Folytatása következik.

Elek nagyapó üzeni:

Minden levél a így a rejtvény megfejtés is egyenesen Elek nagyapó címére. Kisbaczon, (Bajani Dóci) u. p. Nagyocson, (Bajani Mare) Háromszék megye (Jud. Freiscaune) küldendő, akkor idejében kaptok választ. A levélírás egyik fontos szabálya, hogy benne legyen a levélben: hol kelt, melyik évben s melyik hónap hán, adikánt!

Farkas Irén és Annus, Marosvásárhely. Képelem, milyen boldog volt Irén, hogy oly szépen levizsgázott a II. polgárból s jutalmul egy bőr ridikült kapott. A versesrejtvényt nem közölhetem, mert igen könnyen megfejthető, névrejtvényt helyett pedig mást küldjétek, mert abból tulságos sok gyűlt össze. A „Vasárnapi Ujság”-ból csak egy küldhetek mutalvány-számot, ha közlitek velem pontos címeteket, a „Jó Pajtás” pedig Budapesten jelen meg, (Egyetem-utca 4. szám) legjobb hát, ha onnan kérték mutalványszámot, bár ezidő-zerint magyarországi újságok nem jöhetnek be Nagyromániába. Kedves mamátnak tolmácsoltatok viszontüdvözlétemet. — Petre Margit Székelykeresztur. Egyetlen leány vagy és sokszor óhajtottad, bár volna egy kis testvéred, s ime, be-teljesedett a kívánságod: egy árva unokatestvéredet magukhoz vették a te jó szüleid. Örvendek a boldogságotnak, mert nem boldog az, aki társtalan. Irod, hogy már 14 éves vagy, kijártad a 4 polgárit, most hegedüt tanulsz s a Cimbora a legjobb barátod. És reméled, hogy a miért ilyen nagy leány vagy, befogadlak unokáim közé. Ezt jól reméled, s azt hiszem: jó társaságba kerültél, mert veled egykoru, sőt idősebb leányok is vannak az én unokáim seregében. A te városodat jól ismerem s kedvesen emlékszem rá, mert igen szép napot töltöttem ott 1918 pünkösdi ünnepén, amikor ott felfolvastam. Szeretettel várom további leveleidet. — Labud Anti és Józsi Gyulafehérvár. Újult erővel neki láttatok a tanulásnak s jó tanulásokat által akarjátok kiérdemelni a jövő évi szünidőt. Kérdemellétek az ideit is, mert igen jól számoltatok be róla. Róza néni most újabb témát adott fel a beszélgetésre, az első beszélgetésről tehát lekéstetek, de azért jelzem itt röviden, hogy Antinak az volt a legnagyobb boldogsága, amikor egy szép bársonykötésű em-

lékkönyvet kapott édesanyjától. — Róna Pál Nagyvárad. Agyban itad a levelet, mert nagyon köhögtél, s azért itad ceruzával. Remélem már meggyógyultál s következő leveledet tintával írod. Ha előző leveledre nem válaszoltam, ez azt jelenti, hogy leveled elkallódott a postán. — Simon Piroska Brassó. Ha a karácsonyi vakációra haza mégy a zárdából, akkor írod meg a bemutatkozó leveledet. Számon tartom az ígérétedet. — Kemény Sári Szabadka. Dickens elbeszélését úgyesen fordítottad le, csak itt-ott kell simitanom rajla és közölni fogom. Rendkívül nagy terhet vettél a vádura, ha december végén le akarod tenni a vizsgát a VI. osztályról, csak meg ne ártson az egészségednek. Annak igen örvendek, hogy Zrínyi-Szigeti veszedelmében nagy gyönyörűséget találtál, mert a te korodbeli leányoknak rendszerint unalmas az a remekmű. Én magam is idősebb koromban élveztem igazán, oly annyira, hogy egy nyár folyamán kétszer olvastam el s nem győztem gyönyörködni a remekmű szépségeiben. A kiadóbácsinak üzentem, hogy küldje meg a Kukta Jankó pályázaton nyert könyvet. — Jerzsák Izabella és Anna Bihar. Végtelenül sajnálom, hogy édesanyáttokkal hiába voltatok kiút az állomáson s kerestetek engem. Pedig én valóban hétfői napon utaztam el Szatmárról, mégpedig a déli vonattal s így csodálom, hogy nem hallottam meg édesanyátok „nagyapóka” kiáltását. De nem lehetetlen, hogy elsundítottam, ami nem is esoda, mert fáradt voltam, no meg nem is világítottak a vonaton s 6 órakor már teljes sötétség borult a vonatra. De hiszen megyek én még Szatmára s akkor remélhetően sikerül az általam is várva-várt találkozás. — Laiber Győző Litró. A 16-ik évben jársz, de még mindig gyermeknek érzed magadat, élvezettel olvasod a Cimbora-t s őszinte szeretettel gondolsz az őszhaju nagyapóra. Dicséretedre válik, hogy ebben a korban nem szeggyelled gyermeknek mondani magadat s bár gyermeknek érezné magát minden veled egykoru ifju, mert addig vagyatok boldogok, amíg gyermekek vagytok. A rajzolásban határozott tehetséget mutatsz s a tollrajzodat is annak idején, amikor megint gyümölcszedés lesz, közölni fogom. Amennyire időd engedi, gyakorold magadat a rajzolásban, mert azt hiszem, hogy ezen a téren szép jövőd mosolyog feléd.

Kiadó bácsi postája külföldi előfizetőihez.

Bittó Antónia, Bratislava. A beküldött 30 cK-át köszönjük. Előfizetési hátraléka ki van egyenlítve. — Varga Bandi, Roznava. Előfizetési díja a beküldött 20 cK-val f. é. augusztus 1-től december 1-ig ki van egyenlítve. — Klszák Imike, Galánta. Előfizetési díja f. é. október 1-től 1925. március 30-ig ki van egyenlítve. Hámos Évi, Uzhorod. Előfizetési díja a beküldött 40 cK-val f. é. XI. 1-től 1925. V. 1-ig ki van egyenlítve. — Gefferth Dezső, Máthé testvérek, Nagy Márta, Koice. Előfizetési díjuk f. é. IV. 1-től IX. 30-ig ki van egyenlítve.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Pótlórejtvény.

— Beküldte: Zsifkovits György. —

— étra	— avasz
— lma	— rvos
— egil	— áros
— ólyom	— lom
— ndrás	— irtok
— éz	— éres
— áfék	— let
— rva	— ege
— égen	— ás
— enő	— ár

Megejtése egy közmondás.

Találs kérdések.

— Rómánból fordította: Sükösd Ernő. —

I.

Nekem nincs a teremtésből
Sem nyelvem sem szájam,
De megmondom akárkinél,
Ha hiba van ruhájában!

II.

Két leányon két nyakék,
Egy fekete egy fehér.
Szüntelenül folytatódnak
És nem tudni végük hol.

Szólalom rejtvény.

— Beküldte: Ambrózy József. —

E	M	A	E	Z	A	S	L	É	S	N	É	M
E	R	U	I	N	Á	S	L	É	S	N	É	M
						D	A	T	K	A	B	

A verseny állása!

A Cimbora előfizetést gyűjtő versenyének feltételei szerint a Cimbora kiadóhivatala a lap minden egyes számában közölni köteles a következőket:

a) Mikor bocsájtattott ki az első iv.

Az első iv kibocsájtásának kelte 1924. júl. 24.

b) Számszerint de név nélkül, hogy az illető szám lapzárta napján hány gyűjtőiv érkezett vissza;

Visszaérkezett három gyűjtőiv.

Jelen számunk zártának napja 1924. október. 19.

c) Számszerint az illető gyűjtő nevének és lakhelyének feltüntetése mellett, hogy hány olvan gyűjtőiv érkezett vissza, amely legalább 10 előfizetői tartalmaz, akik egy évi előfizetési összegüket a Cimbora kiadóhivatalának beküldötték; Gyűjtőiv még nem érkezett vissza.

d) Hogy az illető lap zárásának napjától számítottan még hány nap van hátra, hogy leteljen az a 150 nap, amelynek esetén a versenyt, mint meddő versenyt le kell zárunk.

A verseny lezárásának napjáig még 63 nap van hátra.

A jelen számnak zárási napja 1924. okt. 19.

A v a l ó d i

Schicht „Szarvas” védjegyű s’appan

kiméli értékes fehérműjét.

MEGJELENT! **MEGJELENT!**

**ELEK NAGYAPÓ
KÉPES NAPTÁRA**

AZ 1925 ÉVRE.

A legjelesebb erdélyi íróktól elbeszélések és versek.

Megrendelhető ÉGETŐ ÁRPÁD nyomdásznál,
BARAOLT-BARÓT.
ÁRA 20 LEU

Bácsi, Néni ide figyelj!
Palma kaucsuk sarkot viseli!

**PURGO
BAYER**

**LEGSZEBB
LEGJOBB
LEGOLCSÓBB**

KLISÉKET

a kolozsvári Minerva R.-T. cinkográfiai műintézete készíti.

Megrendeléseket fel-
vesz a központi iroda

CLUJ-KOLOZSVÁR
Str. Regina Maria 1.

FÜRDŐSZAPPAN
világhíres

Köhögésnél,
hurutnál, csak a

SIROMALT

használ!

300

Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható!

A CIMBORA
1816

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ACQUISITION DEPARTMENT
CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY CLUJ
110 BULEVARUL MAREȘTI
400084 CLUJ-NAPOCA
ROMANIA
TEL. 0264 217111
FAX 0264 217112
E-MAIL: biblioteca@bcucluj.ro

A CIMBORA képes heti gyermeklap előfizetési árai

1924. október hó 1-től az alábbiak:

Romániában		Csehországban	
negyedévre . . . 90 leu		negyedévre . . . 20 ck.	
félévre . . . 180 leu		félévre . . . 40 ck.	
egész évre . . . 360 leu		egész évre . . . 80 ck.	

Jugoszláviában		Magyarországon	
negyedévre 50 dinár		negyedévre 36000 K	
félévre . . . 100 dinár		félévre . . . 72000 K	
egész évre 200 dinár		egész évre 144000 K	

Ausztriában

negyedévre —	28000 osztr. korona
félévre —	56000 osztr. korona
egész évre —	112000 osztr. korona

A Cimbora előfizetési díját az előfizető a következő helyeken fizetheti be:

Romániában

Arad, Barót, Bánffyahunyad, Dés, Déva, Dicsőszentmárton, Fogaras, Gyergyószentmiklós, Gyulafehérvár, Kézdivásárhely, Kovászna, Lugos, Lupény, Maroshévíz, Marosvásárhely, Máramarossziget, Nagybánya, Nagyenyed, Nagykároly, Nagyszalonta, Nagyszeben, Nagyvárad, Petrozsény, Segesvár, Szászrégen, Székelykeresztúr, Székelyudvarhely, Temesvár, Torda, Vajdahunyad, Vulcán és Zilah városokban három havonta megbízottunk, **Bihari József** nyug. postafelügyelő személyesen jentkezik az előfizetési díjakért.

Ugyancsak személyesen megbízottaink veszik fel az előfizetési díjakat:

Kolozsvárott a Lloyd Express hirdetési iroda, **Brassóban** Krafit János, a Brassói Lapok pénzbeszedője,

Sepsiszentgyörgyön Szász Jenő, **Csikszereván** Orbán Balázs, a Ganz-féle villamosági r. t. tisztviselője.

Minden más romániai városban vagy faluban lakó előfizetőink előfizetési díjaikat küldjék be postautalványon a Cimbora kiadóhivatalának, Satu-Mare.

Csehországban

az előfizetési díjak a Cimbora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank kosicei fiókjánál lévő számlájára az alábbi pénztintézetknél fizethető be:

Beregsas: Bereg megyei Gazdasági Bank r.-t.
Helmeccz: Bodrogközi Bank r.-t.
Hlohovec: Gálgóczy Hitelintézet.
Illava: Illavai Hitelbank.
Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.
Michalovce: Nagymihály Kereskedelmi és Hitelbank r.-t.

Mukacevo: Beregmunkácsi Bank r.-t.
Nitra: Nyitrai Takarékbank r.-t.
Nove-Mesto: Első Vágújhelyi Bank r.-t.
Nove-Zámky: Érsekújvári Népbank r.-t.
Presov: Sperlési Bankegylet.
Roznava: Rozsnyói Bank r.-t.
Sevljus: Nagyszőlősi Hitelintézet.
Sp. Nova-Ves: Szepes-Iglói Hitelbank r.-t.
Trencin: Trencsényi Hitelbank r.-t.

Magyarországon

a Cimbora kiadóhivatalának a Magyar román faértékesítő r.-t.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) lévő számlája javára postautalványon. **Ausztriában** a Wiener Bankvereinnak a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Rumänien) számlája javára.

Jugoszláviában

Kurir hírlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« Jugoszláviában a Cimbora egyedárusítója és főbizománya.

A Cimbora könyvosztálya rak-tárról szállít irodalmi értékű ifjúsági könyveket. Jelenleg az alábbi könyveket szállíthatjuk:

A ma költői	8 lei.
Balázs Ferenc: Mese-folyam	50 "
Benedek Elek: Katalin	80 "
" " : Zsuzsika könyve	65 "
" " : Galambok	65 "
" " : Öcsike könyve	60 "
" " : Róké né komámasszony	55 "
" " : Többsincs királyfi	40 "
" " : Híres erdélyi magyarok	40 "
" " : Óh szép ifjúságom	55 "
Benedek Elek: Cimbora 1923. I. félév	150 "
" " : Cimbora 1923. II. félév	150 "
Butykó: Törvénytudományok. (Cserkész-törvények.)	12 "
Chun: Mély fengerek világa	180 "
Cooper: A vadfogó	95 "
Dienes Jenő: Magduska mesés könyve	60 "
Esopus: Háromszáz meséje	120 "
Ewald: Állatok	70 "
Ezeregy éjszaka meséi	105 "
Farkas Gy.: A táborfűz üzen. Cserkész-elbeszélések.	12 "
" " : Forrongó lelkek. Regény.	40 "
Gaal Mózes: Három kenyeres pajtás	65 "
" " : Az utolsó lantos	55 "
Hankó Vilmos: Universum VI.	260 "
" " : " VII.	260 "
" " : " VIII.	260 "
" " : " IX.	260 "
Kertész Mihály: Senki Tamás története	50 "
" " : Szökés a teknőben	75 "
Mark Twain: Tamás urfi mint defektív	105 "
May Károly: A félelmetes	145 lei
" " : A Skiptárook földjén	130 "
Molnár Ferenc: Pál-utcai fiúk	130 "
Monoky Sándor: Tündérmese	25 "
Münchhausen: Meséi	80 "
Radványi K.: Napsugár levonték	10 "
Sebők Zsigmond: Csutora Jancsi kalandjai	130 "
Sven Hedin: Az északi sarktól a déli sarkig	170 "
Sziklay Ferenc: Hangzatka	80 "
Szondy György: Bőrme	80 "
Sztrilich-Kóczy: Tábortörvények	12 "
" " : Cserkész segítségnyújtás.	8 "
Térképismeretek 24 képpel	12 "
Verne Gyula: Egy sorsjegy	105 "
Verne Gyula: A francia zászló	105 lei
" " : Begum 500 milliója	120 "
" " : Utazás a hold körül	130 "

A fenti könyveket a pénz előzetes beküldése vagy utánvét ellenében szállítjuk. Száz leu értékű rendelésen felül a postaköltséget mi fizetjük, azon aluli rendeléseknél 6 leu postaköltséget számítottunk fel.

LAPTULAJDONOS ÉS KIADÓ
 SZABADBAJTÓ KÖNYVNYOMDA ÉS LAPKIADÓ R. T. SAJMAH
 A SZERKESZTÉSBERT DÉNES BÁNDOR FELEL.
 A BZINES OMLAPOKAT ÓOSVÁR REZBŐ RAJZOLTA